

Sakk-szonett

(Bella Istvánnak)

Mi parasztok elől: doni hadsereg,
mögöttünk impotens király, Vezér,
délceg huszárok, s míg a szem elér
buzgó futók, nemcsakrés bástya mered.

Zajlunk szabály-szerint: összetartozunk.
Halk, parancsok, álnok tisztáldozat,
s a hírna cselszövés sikert arat:
közömbösen, sorsunk-iránt halunk.

Egy-két száj motyog még: talán?
de zuhog a sötét-fehér magány,
kockás, kongó tereken szétterül

végzetünk réztorkú riadója.
Kattog felettünk gigászi óra.
Valaki lép velünk kegyetlenül.

Őszi rondó

(szabadul a vers)

Fáradt darázs aranylik,
sorvadt kis fű feszeng,
nyugdíj előtt a nap: alig
bírja míg jó az alkonyest.

Sejtelmes függöny megett
kínlódik, sápadt a hold,
a nyár újra megesett
velünk, most vérzik valahol,

s bánatunk fűzfákat keres:
távol jövőtől, minden őstől –
Jönnek visító, hűs szelek.
Félek már minden ismerőstől,

félek dadogásaimért,
bocsáss meg én Uram,
a sötétbe ne hívj még,
ne kérd magányos utam,

hadd legyen még, mint régen:
visszategezve a vágyat
nappal is játszassak szépet,
szerethessek éber csodákat. –

Fáradt darázs aranylik,
kínlódik, ájult a hold,
jönnek visító, hűs szelek
bocsáss meg én Uram...

Mesécske

Esti Kornélnak, szívesen

Hol voltam hol nem
titkokban elkeverten
s illa-berek, nádak-crek
egyszerre csak eleredek!
Gondoltam: hátha?
mese, mese mátká
valami útra kerültem
sötét erdőkbe elmerültem
mint legolyanabb fiún
megfogant minden átok, hiún
vártam csak vártam
csodákra, mosollyá váltan –
De a sárkány-kacajban
eltévedtem a zajban,
királynő csókját lestem
páfrány közt elnyúlva, resten
aztán meg üveghegyeknek vágtam
nap felé küszködve bátran,
de a gonosz óriás-törpe
mindenem kerékbe törte,
tarisznyám lassan kiürült
dalia-arcom hamubasült,
madárlátta kezem ügyetlen
már óperenciás ügyekben,
hol vagyok hol nem
mesékbe elkeverten
Talán még ma is élek. . .